

A spune că poetul trebuie să fie, printre altele, un om cult este aproape un truism. Este ca și cum ai spune că un constructor de calculatoare trebuie să cunoască electronică. Cu toate acestea, o mare prejudecată, și anume prejudecata talentului văzut ca un factor suficient creației, persistă în felul multora de a gândi arta și în special poezia. Aceasta nu este, de multe ori, considerată o profesie, ci cînd un divertisment, cînd o zonă ceoasă unde mistica se învecinează cu parapsihologia și unde, ca să ajungi, trebuie să te dovedești un supraom. Ca orice viziuni extremiste, comercializarea și mitul se întilnesc adesea într-o imagine deformată și deformatoare asupra procesului creației.

Talentul însă imi pare a fi mai mult decît o predispoziție genetică; pentru a se realiza, el trebuie să părăsească aspectul său pasiv, de simplă engramă, și să se angajeze ferm în lume, generîndu-și propriile condiții favorabile de

dezvoltare, așa cum larva își țese apartamentul de mătase din care va ieși înaripată. Prima sarcină și grijă a talentului personal este să-și asimileze un material: aceasta este cultura. Admițînd că opera poetului este organică și nu artificială (mai bine zis organică în chiar artefactul său), cred

sime și nu simplă erudiție.

Poetul trebuie să fie deci, pentru a putea face față ritmului de dezvoltare a ideilor poetice, care se dublează și el la fiecare zece ani, un om cult, în primul rînd în domeniul profesiei sale: poezia. Poezia însă, contrar unor păreri celebri, nu se poate hrăni din

europen de fotbal, ultimul film al lui Tarkovski, imaginea tramvaiului care trece o clipă prin fața ochilor săi, o pietricică pe care o împinge cu piciorul în canal, oncologia, păianjenul înlănuind musca, precum și tot ce se petrece în inima sa, în oasele sale, în creierul său.

ale mecanicilor din vechime, aduce în lume, prietenilor noștri puțină incitare, un strop de emoție, un acord al unei armonii universale.

Cunoscîndu-i pe mulți dintre cei de o vîrstă cu mine, trebuie să spun în încheierea acestor rînduri că-i stimez în primul rînd pentru că au știut să-și facă o cultură asimilînd organic valorile esențiale ale literaturii universale și naționale, pentru că iau poezia în serios, o privesc optimist cu încredere în viitorul ei.

Într-un cuvînt, îi prețuiesc pentru că văd în poezie mai mult decît un exercițiu de virtuozitate, considerînd-o un stadiu superior al creației, o formă esențială a muncii asupra materialului inefabil al cuvîntului, asupra emoției. Pentru ei poezia înseamnă stare de existență, travaliu, scop suprem, un mod de a se identifica cu aspirațiile colective, care ne definesc astăzi spațiul și timpul nostru.

MIRCEA CĂRTĂRESCU

POEZIE ȘI CULTURĂ

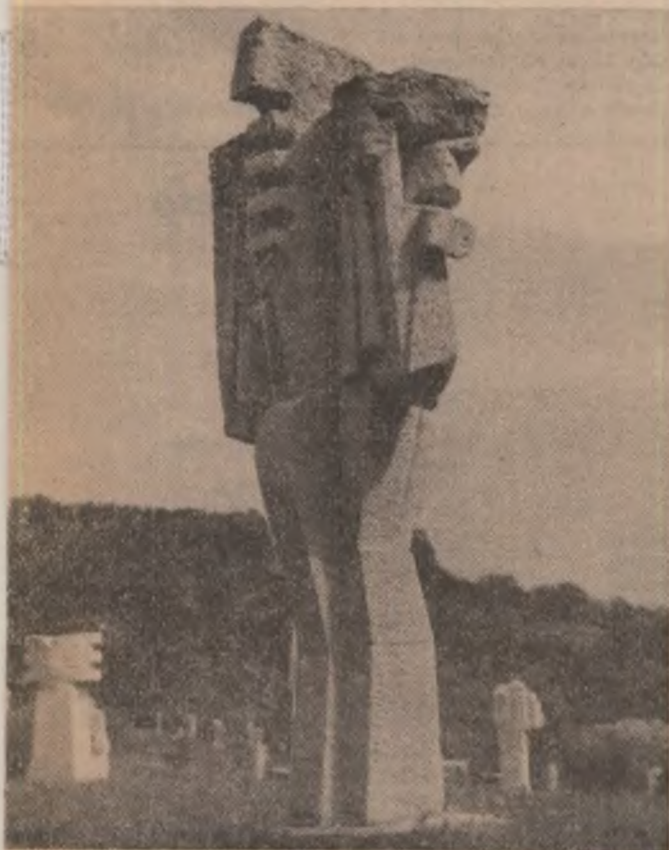
că am putea extrapola cunoscuta lege biologică a ontogeniei care repetă filogenia și pentru formarea unui poet. În cadrul evoluției sale, el va repeta, prescurtat și sărînd peste unele etape, evoluția poeziei pînă în ocel moment: de la Homer îi vor rămîne branhii, de la Dante notocordul, de la Shakespeare ochiul pineal și de la Eminescu ora de iubire. Astfel cultura devine una asimilată, transformată în carne și gră-

sine ca Nastratin Hogeia: procedînd astfel ajungem la o anemiere a formelor și a substanței, subțiere tristă, deși nobilă, care poartă numele de **livresc**.

Dau deci cuvîntului „cultură” un sens mai larg. Ajung aproape să-l asimilez cu cuvîntul „cunoaștere”. Nu-mi închipui azi un poet adevărat pe care să nu-l intereseze undele gravitaționale, conflictele din lume, evoluția universului, campiona-

Dacă poezia, ca act de cunoaștere, ca mod de instituire a coerenței, este reflectare a lumii, urmează că poetul va începe să o vadă și va sfîrși prin a construi din ceea ce vede ceva mai real și mai semnificativ decît existentul în-suși.

Văzută astfel, poezia nu mai este nici o joacă, nici o mistică, ci un obiect modelat cu dragoste și cu grijă, care, asemenea vechilor cutii cu muzică

NICOLAE FLEISSIG

Născut în anul 1948 - 24 martie la Tg. Mureș. Absolvent al Institutului de arte plastice „Nicolae Grigorescu” - secția sculptură - promoția 1973.

Din 1973 participă la expoziții municipale, republicane, omagiale, comemorative.

Expoziții personale - 1973-1975-1980, București.

Tabere de sculptură - 1973 - Măgura Buzăului - 1975 - Pîrlep - Iugoslavia - 1976 - Arcus - 1977 - Medgidia.

Hoyeswerde - R.D.G. - 1978 Singeorz Băi, 1979 Piatra Neamț, 1980 Burgas - Bulgaria.

Expoziții de artă plastică românească peste hotare - 1979 - Budapesta - Sofia - Moscova - Maidanek, Polonia - Suedia.

Burse și premii - 1973 Bursa Fr. Storck - sculptură - Premiul tineretului II/1974 - Bursa U.A.P. - sculptură.

NICHITA STĂNESCU

Ego sum

Eu sunt poet deci neg înțelepciunea.
Durerea ea nu m-a făcut lucid
ci numai dureros durîndu-mă-n durere.

Eu sunt poet eu sunt mirarea însăși.
Eu - nimic nu mă-nvăț, -
nici eu al stelelor îndepărtat și fix
dezmaț -

nici cu albastrul cel văzut de ochii
mei albaștri.

Eu sunt poet, deci liber sunt
De faptul de-a fi fost născut
Și liber sunt
și dezlegat de vreun mormînt, -
de moarte eu m-am dezlegat
printr-un cuvînt.

NICOLAE DRAGOȘ

Întrebări

Ce fost-a ieri? Ce va să fie miine?
Te-ntrebă riul, plopii-n foșnet lin.
Răspunsul urcă tainic să te-ascundă
În pelerina unui pelerin.

Iată, această mină, delicat
Chemînd tăcerea scoarței de copac...
Îmbogățit de sevele ce urcă
Dinspre un veac trecut spre noul veac.

Ce fost-a ieri? Ce miine va să fie?

Tăcut, își urcă floarea petalele spre rod.

Tirziul trece tainic în pagină de carte...
Să-l mai desprind de-acolo am să pot?

Și-așa rămii, străin în univers,
Ascuns în veșnicia unui vers.

ION CARAION

Sămînța nesoartei

doar atit... doar atit...
afară
la cîmp
femeile ridicau brațele către cer
și deveneau copaci
bărbații lăsau brațele către pămînt
și deveneau sămînță
și vîntul fugea peste tot și lua cu el
lua cu el, virtej,
lumina sămînțelor și era
era un soare bun ca ploaia înceată

ca seninul
ca o dinastic a sorilor

norilor, norilor -
de mi-or lăcrăma frunzele
deasupra acestor stane de piatră,
să vă oprîți întrebător
nor cu nor
peste sămînța fără vatră
fără miros
a celui timp curios...
doar atit

IN
ACEST
NUMĂR

Cenaclul
„Confluente”

Lecturi
și păreri,
interpretări
și înțelesuri

CONFLUENTE

Se anunță o nouă carte

„TEMPLUL CUVINTELOR“

Autorul se explică

Nu m-am gândit niciodată că aş fi pus în situația să-mi explic, în scris și pentru mai mulți ochi, propria-mi carte. Viața mea interioară îmi oferise până azi mai multe prilejuri să mă explic, mie însumi, mai ales în momentele în care, după ce versurile capătă gustul cernelurilor tipografice, sufletul împrumută din jur ceva din arșița verii. Acum, însă, iată-mă în postura filatelistului ghicind după sufletul hirtiei bătaie inimii, respirația nopții, freacă-tul ierbilii, căderea zăpezii, răsărituri de soare... De ce **Templul cuvintelor**? Cu alte... cuvinte, ce vrea să fie **Templul cuvintelor**, cartea incredintată teacurilor. Editurii **Cartea românească**? Dacă se poate spune că dragostea se arată cîndva, atunci această carte este unul din chipurile ei. Reale sau posibile, aparițiile ei ne tulbură întotdeauna gândul. **Templul cuvintelor** este un tremur al gândului, o bătaie de inimă, o tresărire a timpului...

Vă veți întreba din ce (sau dacă) se poate construi o zbatere de gând, un tremur al glasului, și la ce pot folosi ele. Da, se pot construi din cuvinte frumoase și cu ele

se poate repara lumea prin părțile-i esențiale. **Templul cuvintelor** este o carte de dragoste. Nu o dragoste construită sau povestită; și nici una zugrăvită. Parafrazându-l pe Tudor Arghezi, aş spune că iubirea, Cartea și literatura nu se construiesc, nu se povestesc, nu se zugrăvesc: ele se scriu. **Templul cuvintelor** este o Carte scrisă. O Iubire scrisă.

Cit de bine, cit de solid este scrisă, asta ține de răspunsul pe care-l poate lăsa un meșteșug ce nu-mi aparține. Un răspuns care va veni, inevitabil, odată cu timpul... Și cu parcurgerea, în deplină sinceritate, a acestor câteva „trepte“, durate din litere, care deschid o Casă. Pentru că-mi doresc atât de mult ca **Templul cuvintelor** să fie o Casă în care împreună să ne simțim ACASĂ. Ultimele patru litere ale acestui cuvint cules cu verzele le-am înălțat singur; pe prima o veți înzidi Dumneavoastră, după ce veți „urca“ primele trepte! Vă aștept.

DAN ROTARU

Despre scrisori

Nu ți-am mai scris demult un rînd de dragoste sau de uimire. Ninge frumos la mine-n gînd c-o liniște de minăstire.

E prea departe-acel final în care tu mureai regește și marea te plătea c-un val prin care luna rătăcește.

Demult n-am mai vinat un vers; am împușcat cîndva o noapte. Se auzeau prin Univers venind zăpezile de lapte.

Cu ochi la pîndă, așteptam să cadă frigul în cuvinte. Cînd m-am trezit, mă apărăm cu singele din vis, fierbinte.

De-atunci nu ți-am mai scris un rînd - parcă milenii-ntregi trecură. Ca păsările, tremurînd, imi mor scrisorile în gură...

Luminînd, luminînd..

Imi cade pe umăr o frunză, mai urcă o toamnă în trup. Gîndul tău mă vede de departe, ca ochii de lup. Numai palmele tale mă-adună din lume, mîngîindu-mă blind, cînd îți simt răsufierea pe-aproape, luminînd, luminînd...

Baladă de dragoste

Primesc în plin această iarnă ca pe un glonț provincial. Se lasă frunzele de vatră din contingentul cerebral.

În suflet simt miros de carte. Tu ești o lacrimă pe gînd. Cînd dormi, în visul tău se-aude o galaxie respirînd...

Sirena de aur

Spuneți-mi, al cui este acest cîmp pe care-l ară vapoarele, cînd mușcă din soartă asemeni rechinilor din cîrlige? Un război cu copacii să ducem, să cedeze omizile nicicînd săturate de verdele ierbilii

Cine mișcă frunzarul, cine mistuie zările, căutînd resemnarea?

Mă respiră cîrligele - armata-ntunericului care-atacă doar noaptea, cînd poemu-i sirena de aur a gîndului...

O literă pe gînd

Treci prin oraș ca prin-un sloi de gheață sub care nu respiri și nu vorbești. Poate că ninge-n lume doar cu viață, și chipul său lovește în ferești. Gustul cuvintelor îl știe-auzul pe care-l părăsesc, trecînd înot privirea ta, în care-ncape lumea, dar eu c-o literă pe gînd nu pot...

De toamnă

Dincolo de viața ta începe orașul peste care ciorile duc iarna pe aripi. Despici cu privirea un nor; din burta lui curge zăpada ca un sentiment al trecerii. Un tren se rostogolește prin ochiul meu, cu lumea atîrnînd pe scara vagoanelor pline de somn și de vise. În partea aceasta a lumii ochii tăi imi lustruiesc obrazul și soarele cade printre palmele mele ca o piine coaptă în suflet. Toamna desăvirșește speranțele, cînd un plop face dragoste cu ea, plătînd-o cu tremurul frunzelor...

De dragoste

Imi reazem ochii de sinii tăi peste care flutură toamna Ce lumină mă trădează, nu știu, doar atît recunosc, doar atît știu - că fața imi alunecă-n iarbă. Poți începe să umbli printre brațele ploii

ce te mîngîie tandru. Poți începe să sperii neschimbată asemeni unui mac în cîmpie.

Memorez iar cu buzele trupul tău, unde focuri ard cu flăcări de singe...

DAN ROTARU

Poezia lui Dan Rotaru - ajunsă, cu ultimul său volum **Mirele zăpezii**, în acea „matcă“ reprezentativă pentru un autor - își impune în primul rînd tonul elegiac, trădarea discretă, lipsită de convulsii. Poetul e atras de transparență și lumină, de imagini desenate în linie subțire, fără umbre neliniștitoare și fără contraste violente. Economia verbală, respingerea aglomerărilor de imagini contribuie la aerul seren al meditației, chiar atunci cînd poezia e tentat să scrie poezii în spiritul lui Baco-via (numit, dealtfel, în titlurile pieselor respective). Faptul neînsemnînd însă că Dan Rotaru nu e sensibil la aspectele mai puțin luminoase ale existenței. Dar linia poemelor sale purifică, limpezeste. Imaginile se caută uneori deasupra dramei, plăcerii scrierii frumoase, a creatorului urmărindu-se în timp ce-și modelează materialul lingvistic, primează. La o dată cînd poezia devine de multe ori transcriere a neliniștilor lumii contemporane, frămîntată de contradicții, Dan Rotaru rămîne încrezător în puterea esteticului, a cuvîntului „lucrat“ și a construcției echilibrată ca emblemă a poeziei. Pătruns de noblețea cuprinsă dintotdeauna în „arta cuvîntului“, fiecare experiență lirică a autorului („Ca un hohot senin / împins în stradă / m' se pare sufletul meu“) poate deveni un „Joc de dragoste“:

„Să zicem că ne-ascundem / în cuvinte / comorile pe care / le-am visat. / Să zicem că

poemul / e o ploaie / în care sufletul / ni l-am spălat“, chiar dacă uneori această purificare presupune dăruire lipsită de ecouri spectaculoase: „O, cum mă împarte soarele / egal, / măsurîndu-mă cum umbra / pe care voi o striviți / sub picioare. / Pînă vi se lipește de tălpi / și-ncepe să crească, / să urce în voi, / făcîndu-se trup de-ntuneric“. Poetul, e încredințat Dan Rotaru, trebuie să se opună ca mutațiile rapide ale epocii să nu ne sărăcească ființa de sentimentele delicate, să nu ne extirpe bunătatea „care mai țipă sub timplă“: „Cu timpla mea împiedic / mașinile să care / toți trandafirii lumii / spre gropile cu fum“. Pentru că „altfel vor crește în parcuri / bujiți abandonate / și se vor arde-n piețe / izvoarele pe rug“.

Respingînd stridichetele și dînd, uneori, impresia că „bate / într-un poem pendulă / trezită prea tîrziu“, lirica lui Dan Rotaru își creează un spațiu al ei și aspiră la exigențele literaturii noastre actuale.

CONSTANTIN PRICOP

Criză de timp

Ne uităm la ceas mai des decît trăim. Gîndul ni-l petecim cu limbi de ceasornic.

Fluturii ne par citeodată ceasornice de buzunar dînd din capace.

Ascultăm cum ceasornicele muștră toamna; limbile lor ne dau viața cu porția.

Sicriile vor lua în curînd forma ceasornicelor.

Lumea, toată, e-o bătaie de ceas...

Patima poemului

Și iar încep să fumeg, și cerul se golește, și rafturile bibliotecilor tremură, și străzile scapă de griji. Copacii uită să dușmănească vîntul. Părul mătăsoș al ploii și nașterea mugurilor și seceta cîmpului și lacul de pe unghii - sînt litere, toate.

Despre lucruri

Între noi, atîtea lucruri neliniștite! Cum să trecem nepăsători cînd o floare înfruntă moartea, cînd oglinzile topesc zimbetul, cînd întinzi mina și dai de tăcere?

Ne punem fruntea în miini îngîndurați, asemenea sălciilor, toamna, între noi lăsînd loc lucrurilor ne-nțelese vreedată...

Albatroși

Soarele imi va deschide drumul pe care-l urmez în fiecare zi. Nu există remușcări și nici osîndă, totul se știe dinainte precum grădinarul ordinea anotimpurilor. Voi clădi o furtună, să știi, în care noi doi vom fi albatroșii ce-și frîng aripile într-o îmbrățișare tîrzie...

CONSTELAȚII LIRICE

Cintec

despre cuvînt

Cintec închis într-o cușcă silențioasă
(imaginea lui în oglindă mă strivește)
Locuind bătrinele stări. Corzile lui
mă plinesc peste față. Mă încearcă
prim ochii
metalici.
Mă pierd în substanța lor densă.
Surprinzătoare

Intre pereții ființei
Ce răsuflă.

Suspendat de o realitate incoloră
mi se întâmplă să plîng
În fața bătrînelui cuvînt.

VALERIU BĂRGĂU

Discobol în vad

Cînd stelele se apropie de lacuri
Rămîne somnul insulă-n văzduh
Boltîndu-se pe apa unui duh
În care Narcis fumegă de veacuri.

Îngăduindu-mi-se apa asta
Mie, celui mai palid discobol,
În vad, la frunza unui stol,
Mi-e dat să-i țin în mina dreaptă țeasta.

MIRCEA ICHIM

Exerciții de tragere

Doi oameni cărau în spate două carabine.
Nu se știe exact dacă erau
numai doi oameni
sau numai două carabine.
Nu se cunoaște nici ziua nici ora
precisă :
Iepurii se refugiaseră în Guadelupa
corbii își sorbeau în liniște supa -
îci colo, cite un lup
dezgropa flămînd
țeasta unei namile Krupp

Doi oameni cărau în spate două carabine
prin vaste rețele de sîrmă ghimpată
trânșee
cîmpuri minate
antrepozite,
ezîtînd
la malul unde se scaldau
heruvimii :
„Privește lumea cit e de cîinică !
Privește lumea cit e de pură !” -
timp în care două urechelnițe
se luaseră la bătaie pe arătură

Doi oameni cărau în spate două carabine.
Nu se știe exact
dacă erau numai doi oameni
sau
numai două carabine

LUCIAN VASILIU

Toamna

personală

Anatola
nu s-a mai sfișit toamna
de tu încă
mai spargi în dinți
lacrimile mele
ca pe niște boabe de strugure ?

VOICU OLARI

Vesperală

Seară !
Ferestre luminate și oameni
Mersului vorbit
Cite doi, răzleți, grupuri
Timpul agonizînd în ei
Ca marea în inecați
Seară !
Coruptă de cei ce privesc
îndărăt

DAN CIACHIR

Numărul este ilustrat cu
reproduceri ale unor lucrări
aparținînd tînărului sculptor
NICOLAE FLEISSIG.

Noi, oamenii

Noi, oamenii, care putem deslința
Arătîndu-l cu degetul - pămîntul
Și-l putem răsturna
Fără să ne trebuiască
Nici măcar un punct de sprijin,
Noi, oamenii, care putem reduce totul
La o simplă apăsare de buton,
Ar trebui să-nțelegem
Că mai există întotdeauna o soluție
Pentru orice problemă a lumii.

SOFIA VĂCĂRESCU

Cuvintele

După ce m-au învățat cuvintele
Am început să mă gîndesc la ele.
Păsările cuvintelor, multe pierdute pe drum,
Multe ajunse la muzeu
Păsările albastre ale cuvintelor,
Cîntînd în arborele etern al patriei.
După ce m-au învățat cuvintele
Am început să mă gîndesc la ele :
„Munte” - buricul de piatră al cîmpiei.
„Cîreșe” - jărtecul zăpezilor, rămas pe
crengi.
„Păpădii” - trompetele ierbii, țîpînd.
„Lumină” - mireasma de bunătate
a sufletului
Intrecînd toate florile de pe pămînt.
Păsările cuvintelor,
În arborele etern al patriei.

MARA NICOARA

Ploile

Un bondar încărcat de prof, izbîndu-se
de indicatorul localității unde trandafirii
sînt gîturile tăiate ale câtor obosiți
unde prepelețele își iau puii
și se încuie în lanurile verzi de porumb
odată cu primele rafale de paie
azvîrlite pe culcările rămase în urma combinelor
unde dealurile își ridică spinarea pînă la
copitele cerbilor
unde cucul trage cu tunul peste case
pînă cînd - stranie realitate - îi seacă limba
unde rădăcinile sînt asemenea degetelor
devenite insistente
devenite insistente pe șoldurile unei femei
unde nămolul de la fîntîna veche de lemn
în care nu s-a aruncat încă nimeni
nu se usucă niciodată călcînd în picioare de vite
unde sînt din ce în ce mai neștiuți sub soarele
care alterează cu luna așa cum sinii femeii
zboară pe rînd către gura copilului
unde ploile ar putea să mă spele
de visul în care mă izbesc de indicatorul din tablă
inoxidabilă de pe dimbul acela bătut de vînturi.

MIRCEA BÎRSILĂ

Autobuzul

Călătorim într-un autobuz capacitate finită la un moment
dat un călător sparge gălăgia cu-o întrebare cine dorește
să coboare cu mine la stația aceasta ne-așteaptă o dulce
prăpastie dezaprobare totală unii își continuă conversația
neluîndu-l în seamă alții mirie dezaprobator cițiva îl cred
neban și-l privesc compătimitor păcat e atît de fîmăr auto-
buzul oprește respectivul coboară cu toate sersanalele în
stația dorită pornim mergem citeva vorbe la un moment
dat un călător sparge gălăgia cu o întrebare cine do-
rește să coboare cu mine la stația aceasta ne-așteaptă
o dulce prăpastie dezaprobare totală autobuzul oprește
coboară pornim mergem citeva vorbe la un moment dat
un călător... ș.a.m.d.... pornim mergem citeva vorbe la un
moment dat ultimul călător sparge tăcerea c-o întrebare
șoferul nu-l ia în seamă autobuzul oprește coboară por-
nește șoferul fluieră din amintiri capacitate finită DAR
INTRERUPEȚI POEMUL ACESTA TIMPIT ȘI DESCHIDEȚI
FEREAȘTRA autobuzul iață-l trece prin fața casei cu șo-
ferul acela care fluieră fluieră din amintiri.

NICOLAE SAVA

Ah, chip, chip

ah, chip, chip din luciul
apei, chip de fată cuprînsă de spaimă care își
iei zborul la apropierea mea tulburînd
mormîntul
că mă duc, iar, la tata cu
sufertașul, pe
linie la pod, unde e el : face
recensămîntul
traverselor rele... imi
om capul ras, școlar, împodobit cu urechi de
măgar... aici, tata : sârut
mina... tata, palid : ridică
demonstrativ
ochii din carnetul lui muced de buzunar, al
șefului de echipă la
secția L 4 bacău și mă mîngie pe
creștet : ce ai mai
crescut... el, „operă a
hazardului”... (aici, animalele
pămîntului,
îngîndurate, îi
mănîncă lui din palmă firimiturile
orbecînd...)
dar ce va fi la întoarcere : pasărea
necunoscută, cu
umbra cit un nou, cu grai de om,
dogorînd
are să imi facă iar
reproșuri ?... că de ce
năclînt de singe, ca
un felinar ruginit umblu creanga (creanga... ecou)
cu foarfecile pentru
tăiat
șuvițele de păr : fac o
cruce... (eu, care la căderea
noapții și aud
cai
nechezînd... „moartea, moartea...”)

LIVIU IOAN STOICIU

CONFESIUNILE INVITAȚILOR

Un început de cenaclu de bun augur, de vreme ce poeziile citite au fost semnate de **Nichita Danilov**, iar prozele de **Mircea Nedelciu**. O literatură care în mod firesc a incitat la discuții aprinse, așa cum le stă bine tinerilor, dar și inteligente, la obiect, fără patimă, milă sau invidie. Ceea ce începem trebuie să păstrăm cu multă grijă. În ceea ce mă privește mărturisesc că am fost fericit să „debutez” în critica de poezie, încercând să spun câteva cuvinte despre un poet atât de profund, de grav, de autentic cum este **Nichita Danilov**.

Un cenaclu al tinerilor, dar nu numai al lor, de vreme ce noi, care începem să nu mai fim chiar așa de tineri, ne-am găsit un loc printre ei.

SORIN TITEL

În prima sa ședință de lucru cenaclu (**Confluente**) mi s-a părut a fi animat de seriozitate și profesionalitate. Ambele, pe temeiul valorii în dublu sens: al textelor ce se citesc și al discuțiilor pe marginea lor. Atât **Nichita Danilov**, cât și **Mircea Nedelciu** primii invitați ai cenaclului, sînt scriitori talentați, dintre cei mai incantați ai generației tinere. Iar textele lor, cele prezentate a seară, au stîrnit incontestabil interesul cenacluștilor, exprimat cu bună logică și cu inteligență. Mai important însă decît în evenimentul unei serii cred că este efortul organizatorilor acestui cenaclu de a face din el un loc de întîlnire, cunoaștere și confruntare a celor mai tineri scriitori de pe tot cuprînsul țării.

LAURENȚIU ULICI

A doua ședință a cenaclului **Confluente**, prima de altfel între întîlnirile de lucru, și ocolită deci de camerele televiziunii, a avut parte de prezența a peste 100 de tineri scriitori „acreditați” sau virtuali. Și, trebuie spus numai decît, au participat mai toți aceeași care prin substanța creației lor constituie ceea ce se numește generația literară tină de astăzi. A citit poezie unul dintre debutanții care au suscitât vii comentarii în ultima perioadă de timp — l-am numit pe **Nichita Danilov**. El a fost prezentat de prozatorul **Sorin Titel**, mai debutant într-un fel decît debutantul respectiv, căci de data aceasta, e vorba de un debut absolut: autorul binecunoscutului roman **Pasărea și umbra** se afla pentru prima dată în ipostaza de comentator (și încă în public!) al poeziei. Prezentarea sa, ceremonioasă, rostită cu un anume trac, trăda însă un exercițiu — tănuț dar evident — al comentării fenomenului liric. A urmat lectura lui **Nichita Danilov**, făcută pe un ton grav, recules, sacerdotal, impresionant (dacă nu ar fi fost monoton din cînd în cînd). Proza lui **Mircea Nedelciu** a fost precedată de câteva fraze nervoase, pătrunzătoare, la obiect roșite de **Laurențiu Ulci**. Contrar opiniei, lansate de cineva în timpul discuției, că „nimeni nu își aduce criticul care să îl critice”, **Mircea Nedelciu** și-a asigurat o „viață de excepție”: comentariul lui **Laurențiu Ulci** nu s-a distins prin blîndețe. Holărit să „pună răul înainte”, criticul debutanților a alcătuit o listă destul de lungă de cusururi. Auzind cit de numeroase sînt păcatele sale, tinărul prozator, pălînd ușor, a intrat pare-se, într-o oarecare îndoială, dacă e cazul, sau nu să mai dea lectura paginilor pe care le pregătise. Dar după cum ziua ur-

mează nopții, așa și comentariul lui **Laurențiu Ulci** a început treptat-treptat să se insenineze, evidențiînd câteva trăsături care fac din **Mircea Nedelciu** un prozator adevărat. Incurajat vizibil, naratorul „**Aventurilor**” a început să citească. Prozele lui **Mircea Nedelciu**, scrise într-un stil alert, spumos pe alocuri, provocînd din cînd în cînd risul

general al lui **Nichita Danilov**, în mod concret lectura din seara respectivă i s-a părut „deceptio-nantă”. El a dat și câteva îndrumări colegului său de generație, pe care acesta, fără îndoială, nu va înlîriza să le urmeze, dacă va crede de cuviință. În schimb, a avut cuvinte de prețuire față de proză. **Alexandru Papiilian** s-a arătat neliniștit de com-

statarea prețioasă că **Mircea Nedelciu** „este un prozator viril” (!?) Nemuțumit de lectura făcută de autorul însăși, **George Târnea** a recitat una din poeziile lui **Nichita Danilov**, **Grete Tartler** a făcut o prețioasă precizare de istorie literară, nu din spațiul oriental însă. În cele câteva cuvinte roșite, **Carolina Iliea** s-a arătat o prezență la fel

Cenaclu „CONFLUENTE”

LECTURI ȘI PĂRERI, INTERPRETĂRI ȘI ÎNȚELESURI

amuzat al asistentei sînt dintre acelea făcute să placă la lectură. După aceea, nu s-a lăsat o pauză lungă, cum se întîmplă de obicei în cenacluri. Discuțiile au demarat brusc, aproape în continuarea ultimei lecturi. Primul vorbitor, **Ioan Adam**, referindu-se la poezia lui **Nichita Danilov**, după ce a semnalat un conflict între sinceritate și expresivitate, a declarat că îl preferă pe acest poet expresionist atunci cînd e mai puțin „sincer”, așadar, atunci cînd emoția nu jugulează expresia. Pentru a verifica adevărul că cei mai răi cu poezii sînt totdeauna alți poeți, **Mircea Florin Sandru** a comunicat că esteticeste nu sînt de reținut din multe poeme citite de tinărul autor ieșean decît primele 4-5. Mai necerîntar încă a fost **Mircea Cărtărescu**, care a spus că, dacă nu are dubii în privința talentului în

rația făcută de cineva între **Mircea Nedelciu** și **Sartre** (probabil din grijă pentru cel de al doilea). **Ion Bogdan Letler** a fost în egală măsură preocupat de posibila reșazăre a scaunelor în sala de cenaclu (pentru a satisface democrația), cit și a lucrărilor citite. Cu vizibilă timiditate, **Andrei Roman** a mărturisit că polemica este un lucru teribil de util în discuțiile literare, dar el personal a reprodus câteva din cuvintele unor antevorbitori. Aplicat, competent, a vorbit (și despre poezie și proză) prozatorul arădean **George Schwartz**. Un tinăr, **Valter Cristescu**, a mărturisit că **Nichita Danilov** e un poet căruia nu-i poate refuza nimic. Cită sollicitudine! În replică **Doru Mareș** a vrut să se dovedească la fel de înclentat joia ca și luna. Asta vizavi de proză, căci altfel a emis con-

de spectaculoasă, ca și în versurile sale. **Laurențiu Ulci** a revenit cu câteva cuvinte de data aceasta comentînd poezia „Atîndinea lui **Danilov** este aceea a unui poet care a citit toate cărțile lumii”, a zis el, conchizînd ulterior, cu un zîmbet complice, că totuși lectura onora dintre acestea urmează încă a fi întreprinsă. Exprîmîndu-și părerea că în cazul tinerilor scriitori din seara aceasta este vorba și la unul și la celălalt de un talent incontestabil, **Victor Atanasie** remarcă că la **Nichita Danilov** limbul este de o „sărăcie revelatoare, bacoviană”. La **Mircea Nedelciu**, în schimb, scriitura frapază prin caracterul ei inedit. În tot, au fost discuții animate, la obiect, pline de observații pătrunzătoare pe care, din nefericire, nu le putem consem-

na în aceste rînduri, fatal puține. Și, toate acestea au fost roșite într-o sală arhiplină, unde cite un întîrziat căuta zadarnic vreun colțșor liber. În sfîrșit, urmînd exemplul lui **Mircea Cărtărescu**, **Al. Papiilian**, **Gheorghe Schwartz**, **Doru Mareș**, **George Târnea**, mai toți vorbitorii au remarcat excelenta inițiativă a ziarului **Știința tineretului** de a constitui un cenaclu al tinerei generații, un cenaclu ce constituie o fericită modalitate de mai bună cunoaștere a creației tinerilor scriitori, de impunere a acestora al căror talent le dă tot dreptul să se afirme în literatura noastră.

CRONICAR

Foto: V. RANGA

emil brumaru

Diligenta postala

Un naiv autentic aflăm în **Anton Roșu**. Mai întîi scrisoarea: „Eu **Anton Roșu** vreau să fiu furnizorul dv. a unor frumoase petrecanii, pățanii... versificate pe care vă rog să le tipăriți. Aștept răspuns pe adresa mea actuală de unde vă voi trimite tot prin P.T.T.R. un carnețel cu vreo 60 exemplare de versuri și proză, încus (?) și glume-aneadoate satirice. Nu am să uit să vă trimit și o fotografie ca surpriză. Urmează câteva „aforisme” intitulate „Întrebări-Răspunsuri”. Iată unul: „**Drumurile de munte sînt foarte serpuite pentru ca lupii să se îndrăgostească obligatoriu de natură**”. În sfîrșit, două poezii, „**Teuare**” și „**Întîmplare**”, de un umor absolut inocent. Dăm începutul primei: „**Lordul Geon**

ce-avea un Ford / Cu care trecea mereu / Cînd venea din **Piatra Neamț** / Pe la poartă mea-n **Bacău** / Și atunci cînd traversam / Șoseaua pe parte-adversă / Cine crezi că elacsonize! / **Lordul Geon** cu **Fordul** lui”. Celălaltă povestește cum au fost tăiate niște giște de un tren rapid, încheindu-se nostalgic: „**Acest fapt s-a întîmplat / Cînd eram la minorat / Și aveam doar zece ani**”. Așteptăm noi „petrecanii” și „pățanii”.

O pasăre măiastră care frecă-n gheare țîpîrî și sucumbă, o toamnă care-și suge laba „Și stă așa degeaba / Stă, așa, / Pur și simplu degeaba”, niște ciîni trîgînd, ca și caii, la ham, un complot între „oxidabilul fier” și „higroscopica sare”, „**Acea frumoasă însușire a cleiului de**

oase”, un ins dus de o vacă, legat de coarnele ei, la pășunat, o fată-nchisă de părinți, cu ferestrele bătute-n cuie („**I-am strigat într-o zi: izvor!**”) / **Ea mi-a răspuns înăbușit: pat / I-am strigat din nou: iarbă, soare!** / **Mi-a răspuns: masă, aragaz...**”, toate acestea le găsim în foile lui **Dan Moruzi**, tinăr ce se pare că poate sufla pe cont propriu-n păpădii. S-o facă-n continuare, cu și mai mult curaj.

„...îmi trebuie 40 de ochi să te văd / și 40 de miini / să cuprind toată tăcerea din jurul tău”, susține **Dinu Ion Constantin** în poezia „**Ceva fix**”, cînd i-ar fi deajuns doar doi ochi sănătoși și două miini zdravene ca să facă o treabă mult mai utilă.

„Mă numesc **Geta Alexe** și sînt din **Galați**”. Versurile dumneavoastră au ceva din acele pinze sau covorașe pe care le zărîm descori, buimăciți brusc de surpriză, pe pereții unor persoane foarte onorabile. Primul covoraș: „**Am fost și-am văzut amazonele, / femeile cu sîinii striviți / de goana nebună. Priviți! / Cum sosese înveșmintate în vînt, amazonele. / Trăiesc în goana cailor între / două săgeți abil aruncate / spre pieptul unui bărbat de care / din păcate / toate odată s-au îndrăgostit**”. Al doilea: „...să văd templul în care / dacă m-aș fi născut / cu un secol mai devreme / un dumnezeu bărbos / și îmbrăcat întocmai ca romanii / m-ar fi cununat / cu un mustang dintre aceia / care-mi aleargă acum printre vise”. Al treilea: „**Privește-mă culcată între stînci, / ce dor nebun și ce de palîmi ard, / în ochiurile apelor adînci / mă înfășor, mă despletesc, mă**

scald”. Al patrulea: „**Moșnege Zeus, toarnă-mi în pocal / doar vinuri botezate în Olimp, / mai dă-mi Neptun să îți sărut un val, / răstoarnă-mă cît încă mai ai timp**”. Ce-am mai putea adăuga?!

Lui **Rizeșu Ovidiu** îi răspund cu ultimile două rînduri din poezia sa. „**Gîndire genială: „Asta vreți? / Asta o s-aveți!”**.”

Nu citim toată ziua bună ziua **Dostoievski** și **Shakespeare**. Din cînd în cînd mai tragem din bibliotecă, plini de sîfială, și cite o carte de **Frații Grim**, sau de **Hauff**, sau de **Lewis Carroll**, sau, c-o reverență și-o zarnacadea, de **Contesa de Segur**. Mărturisesc, sînt oameni care pronunță gravi și mindri **Dante**, dar ne strîvesc cu surisul lor „dacă șoptim **Jules Verne**. Ieșînd din „**Salonul Nr. 6**”, ne place și nouă, berbanți și incantați de întîmplări, să plutim alene pe ghiulele cu strașnicul baron **Munchausen**. Totuși lecturile dumneavoastră, stimate **Ștefan Kovacs**, ne-au luat puținul. A-l prefera pe **A. Toma** lui **Arghezi** nu-i la in-

domina oricui. Să păstrăm un moment de jenă.

Toma D. Elena, elevă de 15 ani, ne roagă să-i trimitem părerea noastră pe adresa bunicii, unde-și va petrece vacanța. Deocamdată „**O minge albastră cu buline roșii**”. Iar dacă prinzi fierica la dulceață, apuc-o de ceafă și-arunc-o-n tină. Se va rușina.

Din strofele lui **Ioniță Paul**, o spusă de oi și lacrimă adîncă: „**Am în mine-un dor amar / Mere pădurețe, / Frunzișă de stejar / Falsă tinerețe**”.

Să fie ceferist **Constantin A-tomi**? Nu-i telefonăm nici acasă nici la serviciu, deși ne-a dat numerele. **Mărfaru**-și scutură zăpada din spinare-n gara văii.

I. Amironesei: Credința mea intimă este că poezia nu duce la sapă de lemn, ci de argint. Dar dacă ne interesează alt de mult din ce fel de material se confecționează sapele, n-ar fi mai nimerit să frecventăm, în locul muzelor, agricultura?

Complot

S-au înțeles într-o zi
Oxidabilul fier cu
higroscopica sare.

— Să-mi spuî mie cușu,
Zise sarea,
Dac-o să mai sărez
Vreodată brînză,
Ca să facă oștia plăcintă
cu brînză.

—Oho, răspuse fierul,
Cocli-li-s-ar mațele,
Tava o să fie toată o rugină;
—Ăiurea le-a zis atunci
Bucătarul șef,
Azi facem strudel cu mere
În oala minune.

DAN MORUZI